

En canvi d'ajornar la proclamació de l'estat palestí, Arafat ha rebut garanties escrites de Clinton que a Israel es comparen amb la seva declaració Balfour.

Benvingut Mr. Balfour

"**S**abem que si declarem la independència (d'un estat palestí) el 4 de maig, Netanyahu ho utilitzarà a favor seu. Nosaltes, per tant, hem de decidir en funció dels interessos dels palestins." Salim Zaanun, el president del consell central de l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP), s'expressava així de clar durant la primera jornada de debats d'aquest miniparlament de la central palestina, reunit el 27 d'abril a Gaza. La sessió, dirigida pel mateix Arafat, havia de buscar la manera d'ajornar la proclamació unilateral amb la qual el president palestí amenaçava des que feia un any havia posat la mirada en aquesta data mítica, que era quan vencien els cinc anys del període interí d'autonomia palestina acordat a Oslo el 1993.

Arafat sabia que Netanyahu esperava el més mínim senyal d'un acte unilateral de l'OAP per animar la seva campanya electoral. En una última provocació, el dia abans de la sessió de Gaza, el primer ministre havia ordenat el tancament de l'Oriental House a Jerusalem-est i ja havia amenaçat d'annexionar-se el 70% de Cisjordània, que continua sota ocupació militar israeliana, si l'Autoritat Palestina proclamava aquest estat que no podria ser altra cosa que virtual.

Feia mesos que el president palestí sabia que hauria d'ajornar la seva amenaça. Per això va invertir aquest temps en viatges per tot el món a la recerca de suport per quan li arribi el moment. El principal fruit de la seva perseverança li va caure, madur, a

la residència oficial de Gaza, just també el dia abans de la reunió del consell central. Venia de la mà del cònsol nord-americà a Jerusalem, John Herbst. Li portava una carta del president Bill Clinton en la qual afirmava que "els Estats Units donen suport al dret dels palestins a viure com un poble lliure en la seva pròpia terra". Aquesta frase acabaria de tombar els vots dels indecisos. Arafat tenia ja assegurada la majoria per l'endemà.

La frase pot semblar -i ho és- vana. És, de fet, una repetició de la que el mateix Clinton va pronunciar davant els òrgans de direcció palestins a Gaza durant la seva històrica visita del 14 de desembre. Però ara estava escrita en negre sobre blanc i és un document que pot ser essencial per als palestins quan comencin les negociacions sobre l'estatut definitiu de Cisjordània, Gaza i Jerusalem-est bon punt es formi el nou govern a Israel.

ARXIU / EFE

Netanyahu es va apressar a treure importància al document, però els columnistes unànimement, sentencien que Netanyahu ha portat les relacions amb Washington al nivell històric més baix. L'OAP, per contra, mai no havia estat tan ben considerada a la capital del principal aliat israelià. Ja de ple en el fragor de la campanya, la frase més dura per als interessos de Netanyahu la va pronunciar el seu rival laborista, Ehud Barak. Barak va qualificar de "declaració Balfour per als palestins" el document de Clinton, en una referència sagnant per als interessos de Netanyahu a una altra carta històrica escrita el 1917 pel ministre d'Afers Estrangers britànic, James Balfour, en la qual es feia una promesa -no més concreta- a la comunitat jueva d'"establir a Palestina una llar nacional pel poble jueu".

Arafat no haurà d'esperar tant. Els laboristes ja consideren l'estat

paesú com un ítem en el seu programa electoral, per bé que en campanya eviten de fer-ho massa explícit. Amb aquesta mateixa timidesa, les enquestes assenyalen que el 70% dels israelians ja consideren inevitable la creació d'un estat palestí, encara que només el 55% el creuen desitjable.

El rei Hussein de Jordània una vegada va dir del líder de l'OAP que mai no perdia ocasió de perdre les ocasions. Aquesta vegada Arafat la té ben aferrada i no sembla que se li pugui escapar. De la composició del nou govern israelià dependrà que l'estat palestí neixi del procés negociador, o després d'una crisi violenta. J. C.

El president palestí àsser Arafat. El líder de l'OAP va ajornar la proclamació de l'Estat palestí el passat 4 de maig, però es va assegurar el suport dels EUA i Europa per poder fer la proclamació més endavant.